

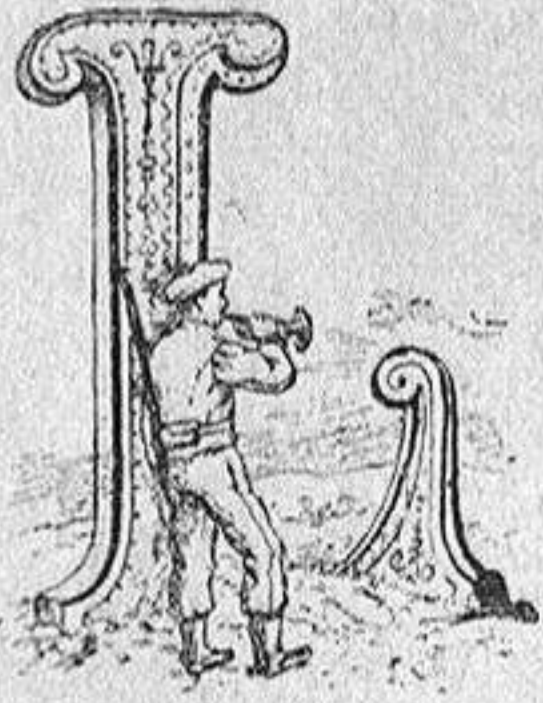

10 cénts.

NÚMERO EXTRAORDINARI

10 cénts.

L' EXÉRCIT

L' EXÉRCIT espanyol no necessita que l' alabin, sent com es la seva historia una alabansa continua.

Desde Covadonga y Roncesvalles hasta el Bruch y Sant Marcial, desde las Navas y El Salado hasta Bailén y Somorrostro, desde Lepant y Trafalgar fins á Saragossa y á Girona l'exércit espanyol,

sempre sofert y sempre heroich, no ha fet més que escriure ab la sanch gloriosa de sas venas sa historia immaculada. Sagunto y Numancia, Toledo y Barcelona, Granada y Almería, testimonis son de sa bravura sens igual. Indibil y Viriato, Pelayo y Alfons III, Sant Fernando y Jaume I, El Cid y Gonzálo de Córdoba, Zumalacárregui y Francesch, estrellas son de primera magnitud en la Historia de las guerras. Y ni en Europa ni en América, ni en las febreros terras de Flandes, ni en los nebulosos terrenos d'Alemania, ni en los tropicales boscos de Cuba, ni en las inmensas planuras de l' Africa, trovaréu un pam de terra que no haja estat trepitjat per espanyols y regat ab sa sanch immaculada.

Y avuy que las naciones no obeheixen á altre móvil que al material interés, avuy en que sembla que s'haji perdut hasta la noció d'honor y de vergonya, avuy los veyeu lluytant com lleons entre'ls maniguales de Cuba y las planuras de Filipinas, sens altre testimoni de sos fets que 'l Deu que 'ls ha criat, sense més esperansa que l'honor de la seva patria infornada, sense més recompensa que l'olvit, y tal volta altra cosa, d'aquets governs que 'ns deshonran.

*
**

Y ¿qui son eixos soldats? ¿Qui son eixos homes soferts, valents, heroichs, sempre admirats? Ningúho sab millor que 'ls que vivim entre las parets d'algún cuartel. Son aquells que fa un, dos, tres anys marxaren de sas casas ab l'escapulari al coll y la tristesa al cor, deixant allá, á la sombra venerable de l'Iglesia d'un poble solitari, la novia, els pares, els fills tal volta. Son els que fa poch cavavan la terra, manéjavan las eynas ó repassavan los programas en lo poble ó en la Universitat. Son los que no semblavan capassos de aguantar vuit días de campanya. Aqueixos son los héroes d'avuy.

Los héroes de demá, los que dintre poch temps tindrem encomenada la defensa de nostra bandera gloriosa, son los quintos de avuy, los *anémichs* quintos d'avuy, mal menjats, mal vestits, pitjor tractats, los que sempre estem pensant en l'honor de nostra aymada patria y principalment quan, armas al coll, correm per devant dels cuartels, marcant marcialment lo pas, cridant com uns veteranos:

— Uno, dos, tres, cuatro.....

VALCARLOS.

IVISCA L' EXÉRCIT!

ESPONGUIN, lectors estimats.

¿Quin es lo fill de la ibérica nació, que sentint correr per sas venas sanch patriota, no aymi de cor á la milicia, fiel guardiana de la terra en que nasqué, dels mars que ab suaus rumors la besan y de las colonias, á las que sers plens de abnegació descobriren y á las que hi portaren la civilitació, deixanthi

los ossos després de haverlas regadas ab sa propia sanch, milions de compatriotas?

Sols dos classes de fills espurs, que per l'igualtat del fi 's confonen, poden no sentir aixís; los juheus y los masons, los quals per la passió que domina á uns, l'odi que senten altres tenen mort lo sentiment del amor, quedant sos cors convertits en materia bruta, en cors de fera.

Mes, deixem á aquestos com á fills incestuosos de la mare patria, encara que per desgracia tingam de regoneixer, que ells exclusivament han sigut y son encare los amos despotas y tirans, en lo que va de sigle, dels destins d'aquesta nostra nació, gran en altres centurias, durant las quals havian sigut retxassats de sos dominis, en la forma que sols se mereixian

tractantlos com á pandillas de fascinerosos, única cosa que realment eran.

Pero lo restant de la nació, la que en lo poch espay de quatre anys ha donat trescents mil de sos fills aymats, pera ser inmolats en holocauste de la integritat de la patria, anant á formar en las filas de la milicia pera pagar ab la seva sanch las vilesas d'altres, tan en terra com dintre 'l mar. ¿Cóm no ha de senti amor, y amor gran, inmens, aquesta part de la nació, per los exércits defensors y guardians de la terra propia, si 's compón de sanch de sa propia sanch; carn de la seva carn y ossos de sos mateixos ossos?

Sí, la part sana de la nació Ibérica á la que no han pogut mistificar ni lo drinch dol or, ni las teorías dissolvents del liberalisme, está identificada per complet ab la forsa armada ab lo mateix amor que la bona mare sent per lo fill de sas entranyas.

Y si aquest amor concretat á la indicada part de la nació, no es tan general com en altres centurias en las que jamay s'hi contaren excepcions, perque en defensa de la patria hi contribuían ab sa sanch y sos caudals desde 'l Monarca ab la Iglesia, noblesa y potentats, fins á las més humils classes de la societat, es degut á la diferencia que avuy se nota á la lley de castas establertas per la plaga del liberalisme, dividint á la nació en rics y pobres ó sigan dos bandos per l'egoisme irreconciables avuy, y que ho serán fins que se estrellin uns ab altres en horrorosa lluyta final que ja s'acosta ab desesperada corredissa, resultat de la qual será una destrucció espantosa que nivellará al ras als contendents, pero que sobre las runas destructoras de las passions avuy dominants, pugax aixecarse altre volta l'edifici grandios de la patria, unificant tots sos organismes, guardant la relació més perfecte possible, es dir, que uns siguin completament naturals dels altres, base única de la fortaleza y estabilitats dels pobles.

Senyalant alashoras los debers als de dalt y als de baix y subjectantlos ab fermas columnas, quals bases siguin la justicia extricte y la equitat més escrupulosa, y concedint baix lo mateix ordre los drets que á cada qual corresponguin, regnaré la unitat y ja se sap que aquesta es lo constitutiú de la forsa, y forsa invencible.

Aixís ¿quán y quán no aumentará el concepte general que la nació tindrà per sos exércits? y tot degut á que la sanch que tinga de derramarse perteneixi á tota la nació, y no com ara que sols corre la dels pobres.

La gloria del exércit s'agegantaré també en emulació constant, com en passats sigles, puig que la prudencia, en interés propi, guiará en sos plans á los que tingan de dirigirlo, evitant cuidadosament imprevisiones criminals y descuits imperdonables. Y los capdills sentirán com la Nació, y per lo tant, identificats ab las forsas que manin, podrán realisar-se hassanyas dignes de figurar en la historia al costat de las de Pavía y de Lepant, passant un negre vel sobre la época de la dominació lliberalasca, ruïnosa y degradant, baix qual sombra criminal creixeren y prosperaren *fracasats* y se improvisaren en tots los ordres grans fortunes adquiridas per la protecció del sistema, mes jamay justas devant la lley Divina.

Vinga, sí, vinga prompte lo gran día en que tot aixó siga un fet, que desde las montanyas Cántabras fins á Gibraltar, y desde l'Atlántich al Canigó, sols ressonin crits de coratje al mateix temps que de goig, de: ¡Visca Espanya! ¡Visca l'exércit! ¡Visca la Marina!

LO MESTRE VELL.

GLORIA Á ESPANYA

Llissó de Historia

¿A qui 's deu el descubrimet de las Américas?

A Cristófol Colón y á una espanyola: á Isabel la Católica.

¿Quins eran els reys que dominaren al mon en el sigle XVI? Dos espanyols: Carlos I y Felip II.

¿Quin fou el Capdill més valent de la Etat Mitja? Un espanyol: el Cid Campejador.

¿Quin es un dels actes més celebrats de llealtat? El de un espanyol: Guzmán *el Bueno*.

¿Quin fou el millor general dels sigles XV y XVI? Un espanyol: El gran capitá Gonzalo Fernández de Córdoba.

¿Quin fou el primer navegant que doná la volta al mon? Un espanyol: Joan Sebastiá Elcano.

¿Quins foren los capitans conquistadors més teme-

raris? Dos espanyols: Hernán Cortés y Francisco Pizarro.

¿Quins marins son famosos per sas hassanyas? Dos espanyols: Machín de Murguía y don Antón Barceló.

¿Qui va salvar á Europa de la supremacia dels turchs en la batalla naval de Lepant? Un espanyol: Don Joan D' Austria.

¿Quin fou el primer general que derrotá las tropas napoleónicas? Un espanyol: don Francisco Xavier Castaños.

Quina es la escuadra que al finir lo sigle XIX ha donat més que parlar al mon enter? La que comanda un espanyol: l' ilustre almirant Cervera.

Lo poble está cansat ja dels polítichs, puig no val el millor.... un sabatot.

Estem atravesant uns temps mol crítichs, la miseria, la fam ho invadeix tot.

¿Ab qui sols se pot tenir confiansa qu'ns tregui del fangeix hont som ficats?

¿Qui es, en mitj de tot, nostra esperansa pera venjá 'ls insults dels *yanks* malvats?

Be diu don Nicanor:

¡L' Escuadra pot rentar el nostre honor!

VOLTREGANÉS.

UN SINGLOT

E singlot y no d'altre cosa mereix lo nom un article de 'l *Diari de Barcelona* en el que 's declara partidari de la pau y diu que 'ls que ténen la culpa de la guerra ab los Estats Units son los partits de oposició y algún que altre periódich, qui han arrastrat al govern á eix extrem.

Dels que son contraris á la opinió del *Diari* y

y que per consegüent volem la guerra, posa en primer lloch als carlins, lo qual li agrahim molt, no perque siguem nosaltres en absolut partidaris de la guerra, sino perque estem convensuts de que en algunas circunstancias, lo no voler la guerra es esser antipatriótic, y com que en una d'eixas circunstancias ens trobavam avans de la guerra ab los Estats Units, de aquí que li agrahim el que 'ns possi en primer lloch, perque es lo mateix que dir que som los més patriotas.

¿Pot esser que lo *Diari* pensi que las circunstancias no eran tan serias com deyem los partidaris de la guerra?

Miri si debían esser serias, quan lo Govern las ha publicadas en un llibre que 's titula *Libre roig*; no se de quin color 's creu que bastará per fer veure que era impossible anar á la pau, com era 'l seu programa.

Pot esser que 'l *Diari* sia de l'opinió de cert *subjecte* qui abogava per la venta de Cuba

No crech que 'l *Diari*, á pesar de que tot pot esser, vulga dir en son article que 's pugués anar á la pau mediant la venta de Cuba, puig ja sab, y sino que ho aprenga, que devegadas la pau deshonra y aquesta hauría sigut una d'ellas.

¿Pot esser que té por de que si la guerra va malament, las institucions.....? ¿Qui sab?

També podria esser que anteposés las institucions á l'honor nacional; y per aixó no es estrany que de totas maneres vulga anar á la pau, encara que sia deshonrosa, puig com no sab ni coneix lo qu' es honra ni honor..... nacional ¿cóm volen ho defensar?

En conjunt, l'article de 'l *Diari* no concebim que 'l firmés un espanyol y per aixó li donem lo nom de *singlot*; perque eix escrit s'haurá escapat involuntariament de la ploma al senyor Baró, com involuntariament s'escapan de la boca los singlots.

Kos Kus.

DAVID Y GOLIATH

Ó SÍA

L' ESPANYOL Y 'L YANKÉE

N la festa solemne que en lo dia d' avuy celebra nostre aymat periódich no pot deixar d' haverhi la firma del que per tots conceptes s'anomena "Lo Mestre Jove" ja que lo que la motiva es una de las pocas notas que fan mouer apesar del malehit materialisme que empastifa las fibras sensibles de tot bon patriota. Y nosaltres que á l' ardent amor

envers la nostre mare patria hi ajuntem l'ardorós impuls del nostre jove cor, no podem per cap rahó deixar de contribuir á la memoria dels que avuy honra. Lo MESTRE TITAS, aixó es, l' exércit y marina de nostra terra, únicas resquicias de nostra antiga grandesa y que per misericordia del Cel se 'ns conservan ab pureza, salvo alguna que altre rara excepció.

Hi hagué un temps que un poble escullit per Deu com á privilegiat sobre la terra, se veijé abatut devant d' un altre que per única joia y exclusiva grandesa mostrava la extraordinaria figura d' un home irregular per sa corpulencia y excessiva forsa, fins al punt d' esser l' espant dels seus enemichs.

Mes, com que á n' aquet poble á que pertenyia l' gegant li faltava lo que era patrimoni del altre, la fe en lo Diví Senyor, prompte 's veijé segat per son minut rival, com en veritat ho era lo jove y flach baylet que ab el sarró plé de pedras y la ben lleugera fona 's presentá á batres ab aquella fera humana, sens altre confiansa que l' ajuda de Deu y sa pedrada certera. Aquest noy se deya David, personatge bíblich que tots coneixem y quals fets brillants esmenta la Sagrada Historia.

Lo gegant s' anomenava Goliath.

Donchs bé, en nostra patria s' hi veu avuy un cas semblant; nosaltres, tan nyicris devant los ulls del mon, ens hem de batrer ab un poble que 's presenta gegant y ab exhuberancia de diners y material de guerra. Ells, los yankées, se mostran ardits confiant en sa grandesa material y forsa bruta, y nosaltres faltats de medis no podem fer més que alsar los ulls al Cel y á son indisputable poder confiar nostre causa, segurs que d' aquest modo surgirá en nostra terra un nou David pera tallar la testa ensupervida del modern gegant Goliath; y aquest nou David será sens dupte nostre exércit de mar y terra, qui, possehit com lo rey Profeta, del coratje que inspira l' amor á la patria y alentat per la certesa de la victoria, se fará invencible al aixaplugarse, com ho ha fet sempre, baix lo manto del Deu de las batallas y de la Verge de las victorias.

LO MESTRE JOVE.

CAVILACIONS

OTO al xápiro, que jo no se pas en quín mar navego.

Agafó *El Noticiero* qu' es un òrgano que té tot el joch de flautas desde la nota més optimista fins á la pessimista més endiablada, y llegeixo:

"La escuadra que comanda en Cervera ha sortit de Santiago y 's dirigeix á l' Habana."

Prench després *Las Noticias* y, com que per llegar la seva secció telegráfica y telefónica 's necessita haver menjat be, em *rapapo* á la cadira y llegeixo.

"Ahir va arribar la escuadra á Santiago, procedent de Cárdenas."

—Vaja— dich jo— *Las Noticias* ha confós las islas pastanagals.

Y seguidament, agafó *La Vanguardia* y en *passo* els ulls.

¡Oh Deu! ¿Qué he vist...?

"Telegráfic de Puerto Rico que la escuadra d' en Cervera ha passat á tres millas de la costa."

E instintivament 'm passo la má pels ulls y frego.... frego, perque no sé si estich despert ó somió.

Mes, convensut de que no dormo me fico 'ls guans per no embrutarme y agafó *La Publicitat*.

—A veure qué diu aquest periódich *cler ofobo-ma-*sonizante.

"Telegráfic de l' Habana que nostra escuadra ha sortit de la bahía ab rumbo desconegut."

—¡Ave María Purísima! Noy, tu no estás bo—exclamo.

Y 'm poso devant del mirall per veure quína cara faig, perque, *amigo*, per forsa 'ls ulls 'm fan pampallugas. Pero, veig que faig la mateixa cara de burro que las altras vegadas.

Y 'm decideixo, després de senyarme dos ó tres vegadas, á pendre 'l *Diari de Barcelona*.

—¡Refútris! ¿Qué diu aquest periódich de las classes pudientes y 'ls aspirants á Bisbe?

"La escuadra espanyola continúa en Santiago bloquejada per onze barcos nortamericans. Regna molta tranquilitat."

Si 'ls que llegim diaris no 'ns tornem ximplés es perque tenim el cervell fet á proba de bomba.... y de mentidas.

Pero, be, lectors. ¿A qué ve tot aquest maremagnum d' embusterías? ¿Qué vol el govern? ¿Qué preten? ¿Qué es que 'ns fa combregar ab rodas de molí?

Donchs, Lo MESTRE TITAS no vol ser menos que la prempsa de gran circulació, y també vol fer la comedia, y vol ballar aquest fandango, y vol ensarronar al públich, y vol ser *maton* y ¡vaja! que acabem de rebre un parte particular del general Blanco que 'ns diu:

Mestre Titas, Barcelona. La escuadra de Cervera no es á las Antillas, ni t' hem vista, ni Cristo que lo fundó.—Blanco.

En vista d' aquest telegrama, hem preguntat al ministre de Marina senyor Auñón, qui ens contesta per telégrafo lo següent:

Mestre Titas, Barcelona. Ministre t' saluda y li participa que la escuadra que comanda Cervera, no estigué en Cuba. Surtí de Cabo Verde en direcció á Filipinas disposada á fer mandonguillas de 'n Dervej y apoderarse de la seva escuadra.—Auñón.

¿Qué m' en diuhen d' aixó?

Sápigán els diaris de gran circulació que á mí ningú 'm guanya.

Ni á dir embusterías.

Qui no ho vulguí creure que ho vaigi á veure.

ABEL.

LO NAS

Si la musa del Parnás me deixa avuy sa trompeta, cantaré sol y á compás las glorias de nostre *nas* obra digna d' un poeta.

Bufa desde l' altre mont y ompla mos versos de pompa oh ilustre poeta Nassón, tu que sota del teu front tens un *nas* com una trompa.

Fer del *nas* un panegírich en istil serio no diu, ferlo en istil festiu, humorístich y satírich vol xispa y geni molt viu.

En assumto tan honrós lo meu *nas* jo vull ficarhi y per quedá un poch ayrós invocaré al molt gloriós patró del *nas*, Sant Nasari.

Del *nas* hi ha noms derivats y dels quals parla la historia; ab ell han sigut honrats reys ilustres y afamats com sabis de molta gloria.

Nasvi fou astrólech bo que al sol li deya: *As d'oros*, *Anás* fou un gran bribó de qui 's parla en la Passió; *Nassar*, nom de tres reys moros.

Alemania te *Nassán*; *Nassavia* es famosa planta; *nas fausto* de l' India 's trau, escorsa d' olor suau y en l' orga, el *Nasart* encanta.

¡Oh *nas*! nom d' honor y pés part del home noble y gran, nom trágich y d' *entremés*, nom que, si 'l prens al revés trobarás que 'l *nas* es *san*.

Quan Deu al home criá al delinearli la cara lo primer que va formá

fou lo *nas*, que li estirá el doble que 'l temin ara.

Y al posarli el manament sobre aquell arbre vedat, Adán no 'n quedá content, arrulá 'l *nas* y.... al moment se li escursá la meytat.

D' aquí trech la consecuencia que 'l *nas* gros es perfecció y á més, si ha la incumbencia d' olorar quiscuna essencia equín olorará millor?

Com lo bo sol ser escás, no son molts los *nassos* grossos. Per xó si un critich mordás li sens dir: ¡manoy quin *nas*! ja pots dir qu' es dels hermosos.

Per aixó 'l rey Salomón, l' home més sabi del mon va escriure, y ningú ho esborra, que á una noya correspon teni un *nas* com una torra.

Si á una noya li dius *xata*, li fas un agravi gran. Aquest nom casi la mata; dígasli lletja ó ingrata y no l' agraviarás tant.

Qui demani un *nas* bufó no sab pas lo que demana, puig sempre un bon escultó posa en un modeló bo lo *nas* de testa romana.

Tot avuy día es mesquí y el *nas* seguix la persona, *nassos* xichs con un lloví, *nassos* prims com pergami, may llarch com cualitat bona.

Un *nas* gros escau molt be á una noya angelical á un fadrinet botigú á un marquet botigú ó á.... un guardia municipal.

Un *nas* gros es sempre digne d' un home molt ilustrat, d' un general brau é insigne, d' un Rector sabi y benigne ó d' un famós advocat.

A gran home *nas* molt gran; per xó tenia 'l Petrarca *nas* de punt interrogant, *nas* de lloro, *nas* semblant á la quilla d' una barca.

Y á mes, per comparació, excarxofa, apagalums, penca-xica, carbassó, la trompa al broch d' un porró termómetro de perfums.

Y si sempre es celebrat un *nas* gros, llarch y ben fet, al contrari un *nas* xafat, róm, petit, xato, arrufat no será may *nas* perfet.

Los que tenen *nas* petit pecan tots per un extrem, si estornudan fan: ¡xit! ¡xit! un *nas* gros fa més brugit, quan estornuda fa: ¡etxem!

Un *nas* gros es baluart digne d' un Emperador; Carlos tercé y Carlos quart lo tingueren molt gallart ab Don Jaume d' Aragó.

Aquells que prenen tabaco, á n' aquells jo 'ls xafaría! perque á voltas un *nas* maco lo fan més lletx qu' un *caraco*, omplintlo de porquería.

Quan á estudi 'ls bordegassos comensan á dibuixar lo primer que fan, son *nassos* y quan d' aixó son capassos á ulls los solen mudar.

Un químich, un adrogué, un mestre, un apotecari, la cuynera, 'l pastissé si un bon *nas* per cas no té ja 's pot dir qu' es temerari.

Quan te séus á la cadira perque t' afayti 'l barbé, lo primer que 'l fadrí mira si el *nas* es ben llarch y plé per poguerlo estirar bé.

Puig si fos dels més petits al agafarlo el fadrí si li escapés d' entre dits ¡ja estarían ben servits á las mans d' aytal butxí!

Quan un bon predicador pert l' esma dalt de la trona, per dissimular millor se trau luego 'l mocador y ab lo *nas*, sona que sona.

Desgraciad lo curt de vista que també fos curt de *nas*;

fora una cosa ben trista trobarse fet incapàs d' usá ulleras en tal cas.

Un pert lo nas en batalla l' altre 'l pert en camí ral quan surt un lladre y li talla; l' altre 'l pert quan se baralla y li mossega 'l rival.

Aquell lo pert d' un mal lletx ó cayent sobre una brasa, aquest que sense nas veig lo va perdre en un torneig tallat pel fil de l' espasa.

Ell fa tapar clavegueras y al cecú posa sífons, y 'l burro de la lletera per ell va á l' hora primera per carrers y carrerons.

Per ell també s' ha inventat ara un sistema modern pera escurar l' escusat sens sentirse un ofegat per una pudó d' infern.

Los alcaldes tots procuran que 'l nas no tinga molestias, y si els medis ells no apuran los diaris se conjuran dihent que 'ns tractan com bestias.

Y son tans y tans los cassos que sobre 'l nas puch citar que apilant *nassos* y *nassos* n' ompliria mil cabassos y may sabria acabar.

En tot ram, punt y qüestió sempre 'l nas te preferencia; si una noya 's posa oló, si un noy peta y fa pudó lo nas jutja y fa sentència.

Ya ho veyeu; lo nas ho es tot, per lo nas tothom delira; tan si es llarch com un bitllet ó vermell com un pebrot per gust tothom se l' estira.

Lo nas diu qui ets tu y qui jo; proba si 't vols disfressar, no 't posis careta, no, posat un nas de cartró y ningú 't coneixará.

¡Oh nas honor del mortal!
Nas de la cara ornament,
nas de sabi gran senyal,
nas groixut com un parpal
benhit sias. Amén.

UN CATEDRÁTICH.

Recopilació de tots los Adagis ó Refrans catalans dignes de publicarse, ó sian: Sentencias tretas de la esperiencia, tresor riquíssim de la Llengua Catalana, ab algunas frases y varias máximes utilíssimas á tota classe de personas, per l' Il·tre. Dr. D. A. C. Llicenciat en Lleys y Doctor en Sagrada Teología.

A

A boca que no parla, Deu no l' ou. Refran que repren la cortedat d' aquells que per no atrevirs á explicar sas sollicituts, las mal-logran.

A bon pagador no li dolen prendas. Refran que dona á entendre qu' al que vol cumplí ab lo que deu, no li costa dificultat doná cualsevol seguritat que li demanin.

A cá gros no li cal dir quisso. Refran qu' ensenya que l' home esperimentat y judiciós es difícil d' enganyar.

A caball donat no li miris lo dentat. Refran que repren l' impertinencia dels que van buscant faltas en las cosas que 'ls regalan, manifestant son geni descontentadís.

A cent anys, coteta verda. Refran que repren als vells que 's puleixen y adornan com si fossen joves.

A pare guardador, fill dissipador. Refran que á mes del sentit recte, pe'l que significa, que frecuentment succeeix á un pare avaro ó economich un fill prodich, adverteix també quan contraris en altres cosas solen ser los genis dels pares y dels fills.

Apoch apoch anirem lluny. Refran qu' ensenya lo molt que s' adelanta ab la perseverancia en lo treball.

A portas tancadas, lo diable se'n torna. Refran qu'

ensenya 'l cuidado que 's deu tenir en evitar malas ocasions.

A qui no está acostumat á bragas, las costuras li fan llagas. Refran que denota la repugnancia y dificultat que costa fer las cosas á que no está un acostumat.

A qui no't pot ajudar, no vulyas los teus mals comunicar. Refran qu' ensenya que no comuniquem nostros mals á qui no s' ha de compadeixer d' ells, ni remediarnos.

A qui 's muda, Deu l' ajuda. Refran qu' aconsella mudar de medis, quan los primers no surten be.

A sants y á minyons no'ls prometis que no'ls dons. Refran qu' ensenya que 's deu cumplir tot lo que 's promet.

A só de tabals no s'agafan llebras. Refran qu' ensenya que pera conseguir los fins no s' han de pendre los medis contraris á ells.

(Continuará.)

MEDITACIÓ

CONSIDERA, oh mortal, que tot es passatger en aquest mon; procura *gambártela* de la millor manera que puguís y sobre tot estigas be ab els que manan, perque d' ells es el regne dels panxa contents.

Tingas gramática parda, sigas hipócrita, condició indispensable per estar be ab

uns y altres, ves á missa y que 't vejnin be tots els que hi van á fi de que 's creguin qu'ets un bon home.

Si un día un carlista cau á las tevas mans, no 'l planyis, enfónsal si pots, puig els carlistas son mala gent.

Propósit

Escanyar al pobre, enganyar á la gent, atiparse be y procurá relacionarse ab el clero á fi de no *llamar* l' atenció dels llanuts y carcas y estar suscrit al *Diari de Barcelona*.

Prestar diners als apurats al 60 per 100 y sobre tot.... no fer cap mal á ningú.

Jaculatoria

¡Oh Deu del mon, oh benehida *doble de quatre!* A tú m' entrego ara y sempre y en tots los instants de la meva vida.

Oració

Pro acemilis liberalis qui repartuntur turriones cum manus et estomagus plenis. Amén.

TITELLA.

Lo senmanari catolich *La Barretina*, s' ha despenit dels seus lectors.

Ho sentim de veras y desitjem que, en una ó altre forma, reapareixi.

¡Ay carat! Donchs, com diu *La Nació Catalana*.... nosaltres, els carlistas, no som els únichs que contem ab valor y forsa pera portar á la práctica lo regionalisme.

¡Ara vejnin!
Lo que deya 'l senyor Teixidó no 's ho ha pogut *empassar La Nació Catalana* y n'ha fet engrunas.

¡Ay, gallina!
Senceras es com s'han de copiar las cosas, perque aixís alguns *renaixensos* caurían del burro.

Quan mes s' acosta l' istiu, més son els *cassos* de *carlofobia*.

Días passats, un lliberalás que té per ofici fer d' *ayo* en un col·legi y que prohibeix terminanment que 's parli de Don Carlos, fins en las horas de *quam-*

quam, doná un *juli* de cops de puny y patadas á uns quans dels seus subordinats, que ni que haguessin sigut uns insurrectes.

Y total perque, jugant, parlavan dels carlistas, y defensavan el seu Rey.

Un héroe aixís, l'haurían de portar á la manigua. Perque 's menjés á tots als filibusters.

Li dich que al tal fulano (á) San Roch, l' haurían d' obsequiar ab un present.

Un nervi de bou.

Segons diu un periódich, passen de vuitanta las casas de joch que funcionan á Madrid.

Me sembla que ja son prou las desgracias que pesan sobre Espanya, pera que 's permiti que una nova plaga ens aplasti.

Massa que 's juga á la Bolsa.

La escuadra que bloqueja Santiago de Cuba está composta dels següents barcos:

Vejar, Masaisam, Hivou, Rlongs, Marblehead, Escorpión, Vihes y Dupont.

Aquests barcos tenen ordre de no deixar sortir la escuadra espanyola de Santiago.

Pero per lo que diuen els últims partes sembla que la escuadra espanyola 'ls apallissa.

Han sigut detinguts els curanderos y tiradores de cartas *Federico, Salvador, Cristinita, Joaquina, Marquita, Juana y Cristina.*

¡Bona familia!

No 'm sab greu que 'ls haigin detinguts, no; lo que 'm sab greu es que 'ls deixarán anar.

Demá diumenge, en el Seminari se celebrarán solemnes cultos al Sagrat Cor de Jesús, pera implorar el triomf de las armas espanyolas.

Predicarán los Revnts. don Joan Fontanals en la missa de gloria, y el Pare Jaume Maresma, Jesuít, per la tarde.

L' Apostolat de la Oració de dit Seminari mereix tota classe d' elogis per sos sentiments verament cristians y espanyols.

Don Francisco Fondevila, autor de la Pomada-Pancho, ha ofert al Ministre de la Guerra suministrar gratis tota la pomada que 's gastí per las feridas dels soldats de Cuba y Filipinas.

També á Santa Coloma hi ha bons espanyols.

Felicitem de veras al Sr. Fondevila.

Nostre amich don Jaume Vila y Bosch, ha contret matrimoni ab la hermosa vigatana senyoreta Francisca Soler y Sans.

Els desitjem llarga y dolsa lluna de mel.

Y las bendiccions del Cel.

Aucell de Can Barba: L' assumpto es molt relliscós y'm permetrá que, si convé, li retoqui alguna cosa. Nosaltres també tenim antecedents qu' honran sobrem-

nera al respectable subjecte. La senmana próxima anirá.—*Sopimpa:* Los últims tenen alguna imperfecció.—*Mascaró:* No va prou be.—*A. N. y Puig:* Vosté es poeta; sab versificar ab naturalitat y queda admés en la *escuela*.—*L. Obiols:* L' assumpto aquest l' hem tractat nosaltres; pero pot disposar.—*J. Darnaculleta:* Pot anar ab sellos de $\frac{1}{8}$ de céntim posant: *Originales-para-imprensa*.—*Escola-net:* Ja ho publicarem.—*J. Serra:* ¡Espanya! no pot ser publicada.—*Jaume Vila, Vich:* Prenem nota de sa estimada y 'l felicitem.—*Fuet Vilanovi:* Alló ho varem fer per ecsés d' original.—*Lluís del Clot:* Es denunciabile per tots costats, ¡tan be que está!.—*Kos-Kus:* moltas gracias per la seva cooperació.

LO MESTRE TITAS
SENMANARI CATÓLICH MONÁRQUICH

SUSCRIPCIO

En Barcelona, un any.. . . . 3 pessetas.

En provincias, " " . . . . . 4 " "

Redacció y Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.^a

Establiment Tipogràfich, Casanova, 13; Barcelona.